

Fodor Balázs

Árvízmentesítés és folyószabályozás

Az éjszaka lassan húzódik vissza.
Párját a vízen
jelzésképpen itt hagyta.

De ez a folyó nem elég széles,
láthatatlanul is érezni
a túlpart fáinak lélegzését.

Persze a figyelem
könnyen elúszik rajta,
akár egy papírhajó,

sodródik észlelhetetlenül,
átázik, elmerül.

Egy folyó sem elég hosszú,
hogy megakadályozza
az elmúlt borzalmak ismétlődését.

Mert azok, mint a lazac,
folyton felúsznak,
ellepve a szigeteket.

Az épületek elnéptelenednek,
és antennáik feleslegessé válnak.

Hogy rázhatná le agancsait egy ház,
ha vesznek még jeleket,
de határaik már kiterjeszthetetlenek.

Pedig a Föld sötétségben sűrűsödik.

Minden bizodalمام
a munkanélküli gátőrben,
akinek csak egy sör hiányzik
horgászás közben.

Lába alatt, a kavicsok közt pedig
ezer meg ezer apró fehér csiga,
mint holmi hangtölcsérek,
belekanyarodnak az univerzumba,

hogy felerősítsék a halak sugdosását
az olvadásra váró
türelmes őszállatoknak:

*Nőjetez ki ebből
a történelemelőttiségből,
akár a tavaszi búza,*

*fejlődjetez újra, mint a medúza,
legyetez ammonitesz,
korall, trilobita,*

*meszesedjetez tovább
a gátőr csontjaiban.
Ismétlődjetez meg,*

*a Dunán, valamint
az egyéb hajózható
belvizeken.*

*A szabályozással ne törődjetez,
az a hajótársaságok gondja.*

Az ár- és belvízvédelem
nem nyomja a gátőr lelkét már.
A kapásjelző fluoreszkál,
imbolyog a szeme előtt.

Ma nem harapnak.
Csak csipegetik.
A Közlöny sem utasíthatja őket,
ha nem éhesek.

Hiába Bős-Nagymaros,
hiába Vaskapu.
Itt, valahol félúton,
akciós a mirelit lazacfilé.
Lassan gördül le a hegyről
az alkonyi sötét, és egy megdőlt

téglakerítés mellett elszivárog
a turisták sora.

Az öreg fa türelmes volt,
nem panaszkodott soha,

de élni kell ott,
ahol az újrászületőktől
ragyog a temető.

